

scrisori către redacție...

Dragi tovarăși,

Sînt muncitor la turnătoria de fontă a Uzinelor „Grivița roșie“ din București, elev în clasa a IX-a a liceului seral și un mare pasionat de teatru — pasiune care se explică poate și prin faptul că am jucat cîțiva ani într-o echipă de amatori.

Ca orice om dornic să cunoască cit mai mult despre teatru, citesc orice apare în legătură cu acesta — piese, cronici, discuții etc. Am remarcat că unele cronici dramatice apărute în diverse publicații, în loc să exprime un punct de vedere clar, sînt scrise superficial, uneori contradictoriu, fără răspundere, alteori trebuie să aștepti multă vreme pînă să apară cronică unui spectacol în premieră — citeva săptămîni chiar.

Am citit cu mult interes memoriile apărute în ultimii ani ale marilor noștri actori — V. Maximilian, Lucia Sturdza Bulanăra, Ion Manolescu. Aș dori să citesc însă și despre actorii noștri de astăzi. Cine n-ar fi curios să știe mai multe despre viața și cariera artistică a lui Grigore Vasiliu-Birlic, Radu Beligan, Alexandru Giurgaru, Jules Cazaban, Aura Buzescu? Simțim de asemenea lipsa cărților scrise de și despre regizori. Impărtășirea experienței acestora ne-ar ajuta foarte mult și pe noi, artiștii amatori, în munca noastră.

În dorința de a ne îmbogăți cultura teatrală, am hotărît să înființăm în întreprinderea noastră un cerc de „Prietenii ai teatrului“. Printre formele de activitate am înscris: vizionări de spectacole, urmate de discuții, întîlniri cu actori, regizori, critici de

teatru etc. Cu acest prilej, solicităm sprijinul revistei „Teatrul“, al A.T.M., al actorilor de la teatrele bucureștene.

Am vizionat multe piese la Teatrul Muncitoresc C.F.R. Aș putea spune că fac parte din publicul permanent al acestui teatru. Într-o vreme, repertoriul teatrului era astfel alcătuit încît începuse să se vorbească, pe bună dreptate, de un profil al său. Ultimele stagioni au adus însă pe scenă mai mult comedii ușoare: O lună de confort, Hoții și vardiștii, Băiat bun, dar... cu lipsuri, Măria sa bărbatul. Sînt piese amuzante, la care se ride mult, dar care, ele singure, nu ajung să satisfacă cerințele unui public larg și să-l îmbogățească spiritual pe planuri multiple. Publicul fidel al Teatrului Muncitoresc C.F.R., obișnuit astfel să i se prezinte asemenea lucrări ușoare, va mai putea fi oare la fel de receptiv și de sensibil la o piesă mai profundă, ale cărei sensuri se deslușesc mai dificil?

Cred că slaba popularizare a spectacolelor duce uneori la lipsa succesului de public al unor piese. Astfel, este cu totul neartistic felul în care sînt concepute afișele de teatru. De exemplu, Teatrul pentru Tineret și Copii își prezintă spectacolele prin afișe lipsite de orice atracție. Afișele premierelor Misterul cizmei, Micuța Dorrit nu sînt decît niște coli de hîrtie pe care s-a tipărit sus antetul, iar în mijloc, cu litere de-o șchioapă, titlul piesei și autorul.

O preocupare deosebită în ce privește aspectul grafic al afișului am observat la Teatrul Muncitoresc C.F.R., unde s-a încercat să se ilustreze afișul cu personajele piesei, surprinse în diferite scene. Totuși, monotonia n-a fost evitată, deoarece cele mai multe

dintre afişele acestui teatru seamănă între ele.

Caietele-program constituie și ele o formă de popularizare care contribuie la înțelegerea mai justă a piesei, oferind totodată date care îmbogățesc cunoștințele spectatorului despre autor, mediul în care se desfășoară acțiunea etc. Exemplul Teatrului de Comedie

și cel al Teatrului Național „I. L. Caragiale“, care au realizat caiete-program foarte cuprinzătoare și interesante, ar trebui urmate și de celelalte teatre.

Alexandru Dumitriu
muncitor la
Uzinele „Grivița roșie“
din București

Stimați tovarăși din redacția revistei „Teatrul“,

Sînt o mare iubitoare de teatru. Ur-măresc întotdeauna un spectacol — cînd acesta este ceea ce trebuie să fie — cu sentimentul că-mi îmbogățesc experiența de viață, că trăiesc — alături de personajele pe care le iubesc, le urăsc sau le judec — un crîmpei de viață inedit, viu, autentic. Astfel, de la începutul acestei stagiuni, am suferit alături de Frații Karamazov, m-am cutremurat de ineficiența avinturilor generoase ale Copiilor soarelui, pe care i-a cunoscut atît de bine Gorki; m-au îngrozit și revoltat trăsăturile inumane ale actualei burghezii americane, care strivește orice aspirație către frumos, zugrăvită de Tennessee Williams în Orfeu în infern; am cîștigat un spor de ură față de războiul hitlerist, care a mutilat sufletele unora dintre eroii din Prima zi de libertate de Leon Kruczkowski și, în sfîrșit, l-am iubit, alături de Anecika, pe intransigentul și profund-umanul căpitan Platonov din Oceanul de Al. Stein.

Curiozitatea îmi este în mod firesc sporită atunci cînd e vorba de reflec-tarea, în dramaturgia originală, a vieții contemporane, a oamenilor din jurul meu, alături de care trăiesc și muncesc. Am colindat în această stagiune, aproape seară de seară, teatrele, cu dorința și speranța de a regăsi în lumina reflectoarelor pe oamenii zilelor noastre, eroi ai muncii libere, care, transformînd înfățișarea patriei, se transformă totodată pe ei înșiși, pe plan moral. În general, piesele pe care le-am văzut mi-au prezentat aspecte reale ale vieții contemporane sau m-au atras în dezbaterile unor probleme etice la fel de reale. Totuși, în cazul unora, eu, ca simplă spectatoare, am rămas cu un persistent sentiment de insatisfacție.

Mai întii să-mi dați voie, dragi tovarăși, să-mi exprim o nedumerire. E adevărat că peisajul vieții contempo-

rane din patria noastră e prea vast și prea bogat pentru a putea fi cuprins în întregime în una dintre oglinzile sale care este teatrul. Totuși, mi se pare firesc ca laturile cele mai caracteristice să se impună, neputînd fi trecute cu vederea. De pildă, una dintre cele mai mărețe și destul de recente cuceriri este încheierea colectivizării agriculturii. În afară de Îndrăzneala de Gh. Vlad, a mai „îndrăznit“, în ultimul timp, vreun autor dramatic să încerce oglindirea înfăptuirilor din acest sector de viață? Teatrele bucureștene nu mi-au dat posibilitatea să cunosc (dacă există) și alte asemenea piese.

Aspecte diferite și tot atît de importante ale muncii noi sînt în unele piese atît de vag și de întîmplător pomenite încît spectatorul le uită de cum u ieșit din sală, dacă nu cumva le uitase chiar în timpul spectacolului. Nu cred să existe mulți spectatori care să fi reținut că Ionescu-Popescu din O felie de lună de A. Storin — altminteri, o piesă interesantă — este oțelar, sau care să-și amintească, măcar cîteva zile, ce fel de uzină este cea în care lucrează Băieții veseli ai lui H. Nicolaidese, ori ce fel de șantier e cel la care s-au dus pentru practică studenții din O lună de confort de Ștefan Iureș și Ben Dumitrescu. Poate o să mi se răspundă că teatrul nu are menirea să crezee tablouri vivante ale diferitelor medii și condiții de muncă, ci să dezbata și să rezolve conflicte morale, ciocniri de mentalități și de concepții de viață. Firește că da. Dar mie îmi apare limpede faptul că fînța noastră morală se manifestă, se dezvăluie și se clarifică în procesul neîntrerupt, cotidian, al muncii ca necesitate vitală. De aceea, m-a interesat mult o piesă ca De n-ar fi iubirile... de Dorel Dorian. Aici, oameni ca tinăra ingineră eroină Jana Mincu, educată în spiritul